

sterens Villie, at der, da dette Lovforslag var blevet til Lov, ingen Tvang skulde være overfor Gothabankens forsikrede, og de skulde i alle Retninger staa lige med andre Forsikringstagere i nødstedte tyske Selskaber. Nu var Stillingen den, at Statsanstalten for Livsforsikring havde indgivet et Tilbud, som Gothabanken i og for sig var ganske godt tilfreds med, men saa gaar det hverken værre eller bedre, saaledes som denne Beretning giver saa tydeligt et Vidnesbyrd om, end at man fra de andre Forsikrings-selskabers Side binder Statsanstalten saaledes, at den tager sit Tilbud tilbage, erklærer ikke at ville staa ved det og trækker sig fuldkommen ud af Forholdet til Gothabanken. Stillingen er da for Gothabankens forsikrede den, at de vel kan søge at faa Statsanstalten til at staa ved sit Tilbud, men jeg maa for mit Vedkommende sige, at jeg kan ikke helt forstaa, at Statsanstalten har indtaget den Stilling, den har, og jeg maa tilføje, at jeg kan heller ikke helt forstaa, at de andre Selskaber virkelig har lagt den Vægt paa hele dette Forhold, som de har. Jeg synes, at de meget vel kunde have stillet sig noget mere large. Men Stillingen er kort og godt den, at da Statsanstalten trækker sit Tilbud tilbage, og de andre Selskaber binder Anstalten til hverken at staa ved det eller at give et nyt Tilbud, har de forsikrede i Gothabanken kun een Vej at gaa, at tage Bestemmelse, om de vil gaa ind under det Forsikrings-selskab, kort udtrykt Hjælpekassen, der er blevet dannet, eller om de vil danne et eget gensidigt Selskab. Der kommer da et Tilbud, som imidlertid forkastes af de forsikrede, de stiller sig med andre Ord paa det Standpunkt, at de ønsker at danne deres eget gensidige Selskab.

Hvordan er da Stillingen fra Forsikringsraadets Side heroverfor? Nu maa man vel huske paa, at Stillingen hele Tiden har været den, at man fra Forsikringsraadets Side ikke har stillet sig saa særlig loyalt i denne Sag, man har staaet overordentlig køligt overfor Gothabanken og dens Delegation, man har ikke staaet som den objektive Dommer, man burde være, i hele denne Sag. Nu, da det altsaa er Forsikringstagernes Villie, saaledes som Livsforsikringsloven en Gang er, at der skal dannes et gensidigt Selskab, tager For-

sikringsraadet ikke noget som helst Hensyn hertil, det stiller sig paa det Standpunkt, at det vil fraraade Dannelsen af et saadant Selskab. Hvis man ser paa, hvorledes Forsikringsraadet søger at motivere hele denne Stilling, kommer det med en Bemærkning om, at hele denne Sag jo i Virkeligheden kun har Interesse for dem, der kan faa Ansættelse i et saadant gensidigt Selskab, og man kommer med nogle Bemærkninger om, at den Mand, der har ledet Gothabankens herværende Afdeling, har givet urigtige Oplysninger, de forsikrede har aldrig faaet Sagen fremstillet paa den rette Maade.

Nu kan det jo ikke nægtes, og jeg har ofte hørt den højtærede Socialminister give Udtryk herfor, at der af denne Mand, Direktør Thielst, i Modsætning til adskillige andre Forsikringsfolk her i Landet, er gjort et overmaade fortjenstfuldt Arbejde for at sikre de Forsikringstagere, som det var Direktørens Pligt at sikre, mod Følgerne af den tyske Marks Sammenbrud, og at Direktør Thielst paa et givet Tidspunkt satte sin Stilling ind overfor Gothabanken for at skabe de Folk, som havde Tillid til ham, saa god en Stilling som overhovedet muligt, naar Markenbrød sammen. Det er vel derfor, alene af den Grund, temmelig urimeligt, at man fra Forsikringsraadets Side stiller sig som her nævnt, og i hvert Fald bliver Forholdet jo dog det, at det hele trækker op til en Kamp, om man vil, mellem Forsikringsraadet paa den ene Side og Delegationen paa den anden, hvor Forsikringsraadet ikke indtager den objektive Stilling, som man kunde ønske det skulde indtage i en saadan Sag. Thi nu kan man meget vel strides, om man skulde gaa den ene eller den anden Vej, og om det var forstandigt at danne et gensidigt Selskab eller ej, men det er jo et Forhold, som hverken vedkommer Forsikringsraadet, Socialministeren eller Rigsdagen. Mands Villie er jo Mands Himmerige, og helt afvise denne Delegation — hvori f. Eks. en saa høj Embedsmand som Statsgældsdirektøren har Sæde, saaledes at altsaa denne høje Embedsmand er gaaet ind for hele den Kampagne, Delegationen har ført for at faa sin Ret — kan man efter min Opfattelse ikke.

Der foreligger altsaa i denne Sag dette,